

בספר ב'כוריה מגוללת העיתונאית

מידית שס'אור את סיפורו

של דוד תשי"ח

על הספסל שבדירות קק"ל, על שפתיהם ובמסיבות ערב שבת, ואשר ממנו צמחו "בנייה טובים".

רבים מאלה שקראו את הספר נוטים לראות ביעלי רבינוביץ היפה, המשעממת והמשועממת, העוברת אין-סוף אירועים שיגרתיים ואשר מלבד אותה חווייה מסעיר רה העוברת עליה עם הפסיכיאטר ד"ר מנקין, המזכיר מאד את הפסיכולוג דויד רוזי, לא קורה לה בעצם דבר — את מירית עצמה.

בדירתה השכורה בשיכון בבלי בתל-אביב, במינסיים קצרים ובחולצת-גופייה, מכחישה מירית שס'אור כי קיים דימיון בינה לבין יעלי. לדבריה, לא היו נעוריה שלה דומים כהוא-זה לנעוריהם של יעלי,

והקול של דוקטור מנקין המשיך לדבר כל הזמן על תאים ועל קצות-עצבים, והיא ידעה שהיא מסתכל עליה ורואה את הכל והיא שמעה את עצמה אומרת לו משהו, אבל היא לא ידעה מה היא אומרת. ואחר כך, כשהיא כבר באמת לא יכלה יותר, היא הרגישה סוף-סוף את קצות אצבעותיה נוגעות בדיוק במקום שהיא כל הזמן רצתה שהוא ייגע בו, וזה יהיה הדבר הכי טוב שקרה לה בחיים ואז היא התחילה לצעוק. קטע זה לקוח מתוך סיפורה החדש של העיתונאית מירית שס'אור, כולס, הוא

צעירה מבטיחה

וגם מקיימת

מתאר אחת החוויות המיניות העוברות על גיבורת הספר, יעלי רבינוביץ.

הברווזון המכוער

הפתיע

ומקיימת של מירית מתאר את חייו של נוער-התבגרות שגולד עם המדינה. אותו נוער שגולד בצפון תל-אביב, שעיקר חוויות-ההתבגרות שלו עברו עליו

מירית אולי כבר לא-כיל-כך זוכרת, אך לפני כעשר שנים ראינוה כנערת-נובמבר (העולט הזה 1316) היא בת שבע-עשרה בלבד. צעירה יפה, כישרונית ומבטיחה, בתם של הסופרת-עיתונאית אורה שס'אור ושל הארכיטקט ארי שס'אור שתודות לי יסודות שהיקנה לה הקדישה לו את ספר-הביכורים שלה, כולס.

באותו ראיון, שכינה את מירית "מלאך של צחוק", התגלתה נערה אופטימית הי עוסקת בציר, בכתיבה ובחלומות. צעירה, שלדבריה, שאיפתה הראשונה-במעלה היא להיות תמיד הטובה ביותר. ואז, בהיותה בת 17, היתה אימנם הטובה ביותר: בקפרי צה לגובה, בריצה למרחקים ארוכים, הנעי רה היפה ביותר בכיתתה. אמה העיתונג אית ידעה לספר אז כי מירית אינה חדלה להפתיע אותה.

כילדה צעירה, העידה אמה, היתה מירית ילדה מכוערת, והנה — הברווזון המכוער הפך לפתע ברבור. מירית הילדה היתה כבדית-תנועה ואיטית, ואילו בגיל שבע עשרה הסכה אלופה ספורטיבית. שאיפתה של מירית להיות תמיד הטובה ביותר הוגר שמה על-ידיה באופן קבוע, אך ברנע שצצו טובות ממנה, היתה מוחזרת על כתר-האליפות. כך חדלה לרוץ, חדלה לקפוץ, חדלה לצייר, אך היא מעולם לא חדלה לכתוב. אמה תלחה בה תיקוות רבות, ואשר להפתעות שגרמה לה בתה הבכורה, אמרה אז: "אני לא יודעת מה תהיה הי הפתעה הבאה". ומירית אכן הפתיעה.

בגיל שבע-עשרה נרשמה ללימודי סוצי-ילוגיה ומדע-המדינה באוניברסיטה. חבר קבוע לא היה לה, אם כי מחזורים לא חסרו. בעיקר אהבו אותה גברים מבוגרים. אך מירית התעקשה לשמור על תמימותה. היא היתה יוצאת בחבורות, או עם מחזר לערב אחד.

משבר

במישפחת פיק

מ שמימוזה את לימודיה נסעה מירית לפרס, שם שהתה שמונה חודשים ועבדה בשגרירות הישראלית. כאשר חזרה ארצה, היה הדרב הטיבעי ביותר לגביה לפנות אל העיתונאות. המיקצוע הזה הוא ששינה גם את מולך חייה של הצעירה

מירית בשעה של שובבות על חוף הים באילת, כשהיא מחזיקה ברוטותיה את בתה של חברתה.

מירית שס'אור כפי שנראתה אז, תכ-ליתו של כל אדם היא האושר, טענה.

אשה נשואה

בדירתה השכורה בשיכון בבלי בתל-אביב, גרה מירית עם בעלה, הזמר צביקה פיק. לאחרונה חל משבר חמור בחיי הזוג, מירית עזבה את הבית, אבל שבה כעבור מיספר שבועות. כיום, לאחר מחשבה מעמיקה, טוענת מירית, כי לדעתה, הפיתרון להמשך חיי-נישואיהם יהיה — ילדים. היא אומרת כי המשבר פרץ אולי ביגלל שזו הפעם הראשונה שנפרדה מצביקה בערביס.

ב ואי אלי" אמר ד"ר מנקין, יעלי ניגשה אליו, באותם צעדים סיפ-שיים ועלובים שבהם צעדה בעיקבותיו קודם, לפני שהם נכנסו לחדר, ונעמדה ליד השולחן. הוא הביס בה ברצינות, ואמר: "נסי להירגע, את מחוזה. שימי לב לשרירים שלי, הצוואר". יעלי ניסתה לשחרר את השרירים שלי, הצוואר. כך יותר טוב, אמר ד"ר מנקין, ועכשיו הוא כמעט חיך אליה. "בואי לכאן, לידי". יעלי ניגשה אליו, וראתה שלייד הכיסא המסתובב של ד"ר מנקין יש עוד כיסא מסתובב, עגול, כמו של רופא-שיניים. ד"ר מנקין טובב את הכיסא עד שהאגיע לגובה רגלי, ואמר לייעלי: "תורידו בבקשה גם את התחתונים, ושבי על הכי-סא". יעלי המשיכה להסתכל על השפתיים של ד"ר מנקין כשהיא פשטה את התחתונים, והיא החזיקה את התחתונים בידה כשהתיישבה על הכיסא מול השולחן. ד"ר מנקין טובב את הכיסא לעברו, והתרווח על מישענת הכיסא המסתובב שלו.

את מתוזה עכשיו, נכון?" "כן", לחשה יעלי. היא רצתה שדוקטור מנקין ייגע בה, והיא היתה בסוחה שהוא יודע כשהיא משתוקקת לזה. זה טיבעי מאד ונורמלי. סכס זה לא רק עניין פיסי, אלא גם פסיכי. הדימיון הוא מרכיב חשוב מאד, זה טוב מאד שאת יודעת להשתמש בו. דוקטור מנקין רכן לעברה, ונגע בעדינות ברועה: "גוף הי אדם מורכב מתאים. יש תאים עם יותר קצות-עצבים, ויש תאים עם פחות קצות-עצבים. עכשיו, כשאני נוגע בשערך" — הוא ליסף את שערך, ויעלי נרעה — את לא מרגישה כלום. אלה הם תאים שאינם קשורים עם מרכזי-התנוג של מערכת-העצבים".

יעלי לא שמעה מה שהוא מדבר, הוא ליסף בעדינות את שדיה ואמר משהו על מוח קטן ומוח גדול, ואחר-כך ליסף את רגליה והמשיך לדבר כל הזמן בקול מרגיע ומזנוזני על עצבים ומרכזי-רגישות. יעלי עצמה את עיניה, והסבה שריא מתעלפת כשדוקטור מנקין אחז בשקיה והרחיק אותן זו מזו.

אני לא יכולה יותר, היא מילמלה.

בגיל 17